

Брукаванка

Гораду дзяцінства

... Ты скраў каменне
са старой брукаванкі;
на кавалкі пакрышыў яго.
А тыя кавалкі
памножыў
на... ксераксе
і выклаў паркетам.

... Іх доўга паліравалі
абцасы салонных паненак,
але зарастала
пустазельнай зграяй
паркетная глеба.

... А па старой брукаванцы,
як і стагоддзі таму,
імчаць коні, фурманкі...

... І людзі не зразумеюць,
чаго
бракуе зараз
ёй...

белыя 7 на белыя 3 =
= белы ў квадраце Дваццаць першы
аўтобусам №21
з пажаданнямі
не змяняць маршруты

21-шы аўтобус у Гродна
едзе ў Вішнявец, мікрараён, –
адтуль недалёка да Гібулічаў,
прайсці трохкі па Р-99-й
паўз рэчавага рынку –
да сакральнага месца
штучных сталактытаў...

У Магілёве 21-шы едзе
недалёка ад бульвара Нескароных
праўда, пакуль што
невядома мне адкуль і навошта,
здаецца бачыў незнарокам
яго на прыпынку “Габраўская”,
калі чакаў іншага маршрута...

А па Мінску 21-шы-сталічны
імчыць з Чыжоўкі ў Шабаны –
паўсюль духам творчым
Заводскага раёна вокны лілеюць
цёмнаю ноччу,
закінутыя сістэмамі
індустрыі прамзоны...

Горад колеру індыга

Горад колеру індыга
Неба быццам колеру індыга.
Ламае вецер парасон
І горад твой –
закінуты вандроўнік,
Вяртаюся якому
я зрэшты наўздагон...

А вочы горада –
бы колеру індыга.
І вечная дарога
праз тенэлі і масты.
І мне даносяцца
паўз гэту навальніцу
Знаёмыя чыгункі
галасы.

І электрычнасць –
быццам колеру індыга
Статычна разраджаецца
ў палёце кажаноў...
Шкада, што ў сутарэннях
горада вялізных
Даводзіцца шукаць прытулак
мне ізноў..

.

Фільмы Дзігі Вертава

мне прыснілася
што на слупах
мой фотаробат
і жыццё ўсё
ў негатывах
жыццё цэлай эпохі
а я – на экране

я – у эфіры

мне прыснілася
што я трапіў
у самае сэрца
пачуццяў дзяцінства
і мой фотаробат
ты пазнаеш
і бачыш мяне
на прыпынку

і мы на экране!
і фільм – фотаробат
і доўгія шыі
у кранаў!
магутныя рукі!
кавадлы
станкоў!
і цыстэрнаў цяжкіх
грукат
сіпенне
і подых!

гэта прыснілася нам –
дзецям з
сіндромам Стэндаля –
мы плакалі ад таго
што магутныя рукі
стагналі

Стоп! Знята! Чырвоны ліхтар!
усім дзякуй –
мы ўцякаем
з лабірынтаў архіву

на стужцы
шэрыя плямы
ты рэтушуеш
а я праяўляю
жыцця негатывы

Пухнатая

1.

Хочаш, мы пагуляем
уздоўж трамвайных шляхоў?
Мы: людзі, трамваі,
і месяц, і зоркі?..

Хочаш, толькі адчуй:
нараджаецца нешта ізноў.
І вецер, і ветразь,
і думкі лунаюць навокал,
праменьчык цябе –
мой лірычны герой –
вяртае святло
ўздоўж пухнатых аблокаў...

2.

Дзень сціраецца промнямі хмараў,
самотным позіркам засынае ў сусвеце,
покрывам шэрым па срэбным па лісці
плача высока натхнёнае неба.

У самой велізарнай сталіцы
нікога няма без цябе;
твая пухнатая ўсмешка
знікае, бы ў Льюіса Кэрала.

Намалюй мне начныя дажджы,
і блакітны кратэр між хмараў.

Не знікай, калі ласка, прашу,
я цябе невыносна кахаю...

* * *

Аляксею Адзінцу

Пабачыць Пізанскую вежу...
Дажджу б'юць струменні па твары;
і поруч з табою пакрочыць,
і сіверам-холадам дыхаць
у гэтым мястэчку між ночы...

Забыцца на ўсе шкадаванні
і вырвацца шпарка з палону –
пабачыць Пізанскую вежу
сярод Смалявічаў уночы...

* * *

Камяні не зробяцца свойскімі...

(Збігнеў Герберт)

туманы над Каменнай Горкай
бы смог над Шанхаем
камяні
скрозь туманы

камяні майго невядомага горада
бы пад сонцам Дубаі
туманы
па-над нафтай

туманы над рэхам
нашых сустрэчаў
знікаюць на камянях

камяні рыкашэтам
адлятаюць

над гмахам-мінарэтам
толькі месяц

Пецябург. Метро “Кировский завод”.

проста снег
вырывае ссіпелыя гукі з яго саксафону
у пераходзе
з якога даўно збеглі людзі
усе
я хворы сёння
а заўтра магчыма будзе інакш
і пацеркі ў небе
засмучана-шэрым
і бранзалеты
на сэрцы

проста снег
саксафону старога адсутнасць імгнення
і калыханка
якую калісьці я ведаў на памяць
так цяжка
усё ўзгадаць ды забыцца

у цішы
і месіва
снегу пад ботамі
у пераходзе

* * *

калі адыходзіць цягнік
спазняюся часам і я
застаюся
і гэта не страшна
мяне
ТАМ
ніхто не чакае

а што тыя вершы
зусім нічога не значаць яны
і знікаюць
і гэта не страшна
бо іх
ТУТ
ніхто не пачуе

спяшацца не трэба
не плач
забыцца на ўсё
шкадаваць больш не варта
і сон наш не страшны
бо зараз
чакаем адзін аднаго
МЫ

бо мы спазніліся
на цягнік у напрамку
ТУДЫ
бо нас ніхто не чакае
ТАМ